

μπαούλο

μπαούλο, το, ουσ. [<ιταλ. baullo <βενετ. baul], το μπαούλο. **1.** άνθρωπος πολύ χοντρός: «είναι τόσο μπαούλο ο τύπος, που δε χωράει να περάσει απ' την πόρτα». **2.** στον πλ. **τα μπαούλα**, (γενικά) οι αποσκευές, τα μπαγάζια: «κάλεσε έναν αχθοφόρο για να μεταφέρει τα μπαούλα του»·

- *γίνομαι μπαούλο*, παχαίνω υπερβολικά: «λίγο να ξεφύγω απ' τη δίαιτά μου, γίνομαι μπαούλο»·

- *θα σε κάνω μπαούλο στο ξύλο*, βλ. λ. [ξύλο](#)·

- *μαζεύω τα μπαούλα μου*, μαζεύω το ρουχισμό μου, τα προσωπικά μου είδη και γενικά ό,τι αποτελεί μέρος του νοικοκυριού μου: «άρχισα να μαζεύω τα μπαούλα μου, γιατί σε δυο μέρες μετακομίζω»·

- *μάζεψε τα μπαούλα σου*, (απειλητικά) πάρε τα προσωπικά σου είδη (και ενν. φύγε, ξεκουμπίσου): «αφού δεν ακούς αυτά που σου λέω, τότε μάζεψε τα μπαούλα σου». (Λαϊκό τραγούδι: *αν αστικό λεωφορείο έκανες την καρδούλα σου, πριν γίνω κούκλα μου θηρίο, μάζεψε τα μπαούλα σου*). Πολλές φορές, της φρ. προτάσσεται το *άιντε* ή το *μπρος* και κλείνει με το και *δρόμο*·

- *τον έκανε μπαούλο στο ξύλο*, βλ. λ. [ξύλο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας